

vanaf die hoogte had men een interessant uitzicht op de stad, de rivier, het verkeersplein voor Westzeedijk/Maastunnel en toch ook nog contact met de straat. Maaskants ontwerp was modern en dynamisch en hij maakte gebruik van de modernste bouwmaterialen –toen beton en ijzer– en de nieuwste bouwtechnieken. Hij ontwierp een betonnen schacht van dertig centimeter dik en een diameter van negen meter met hierin twee snelle liften. Op zes meter hoogte lag de entree en een winkel, op dertig meter de commando-brug en op honderd meter het Kraaiennest. Dit kreeg drie restaurants, namelijk een cafetaria, een gewoon restaurant en een duur restaurant, een uitzichtterras en een bordes. De Euromast was bedoeld als aantrekkelijk reisdoel voor dagjesmensen: gegeven het Nederlandse klimaat, moest er dus binnen voldoende te beleven zijn. De toren moest ook een gevoel van veiligheid geven, want ‘wanneer moeder het “eng” vindt gaat het gezin de toren niet op’, aldus Maaskant. De bouw van de Euromast haalde de nationale en internationale pers met lovende commentaren. Vooral in de Rotterdamse kranten stonden artikelen over de vorderingen. Voor de bouw werden de nieuwste technieken gebruikt. In het bijzonder de snelheid waarmee de Euromast tot stand kwam, was spectaculair. De betonnen torenschacht werd in 23 dagen zonder steigers, volgens de zogenoemde glijbekisting methode, opgetrokken. Het meest opzienbarend was het omhoog brengen van het 240 ton wegende Kraaiennest, dat met hydraulische vijzels omhoog werd gedrukt. Dit gebeurde in vijf dagen en er werd continu aan gewerkt, ook ‘s nachts.

Tijdens de Floriade was de Euromast iedere dag van negen uur in de ochtend tot middernacht open. Gerekend was op vijfhonderd-duizend bezoekers tijdens de Floriade; het werden er 681.000.

Discussie over modernisering van het Park

Na de Floriade maakte de plantsoenendienst een herstelplan ‘in de geest van Zocher’. Volledig herstel was echter moeilijk te realiseren. Allereerst omdat het uitgangspunt was de kosten voor herstel zo laag mogelijk te houden. Naast de rododendron-allee werden daarom ook de achttiende-eeuwse tuin en de heemtuin behouden. Ten tweede was niet meer met zekerheid te achterhalen hoe exact Het Park er voor de Floriade had uitgezien. De ophogingen en afgravingen die voor de Floriade nodig waren geweest, waren niet vastgelegd. Hetzelfde gold voor de veranderingen aan de paden. Een deel van de paden werd daarom niet in de oude staat teruggebracht. Ten derde ontstond discussie over de modernisering van Het Park. De gedachten over natuurbeleving waren in de jaren zestig veranderd en het idee heerste dat de negentiende-eeuwse aanleg niet meer voldeed aan de nieuwe recreatiebehoeften. De Plantsoenendienst maakte een ingrijpend herstelplan. De verantwoordelijken vonden een reconstructie te behoudend voor een dynamische stad als Rotterdam. ‘Het zou in strijd met de zo geroemde activiteit van de Gemeente Rotterdam zijn, indien Het Park een fossiele toestand zou worden.’ Ze vroegen zich af ‘of aan Het Park na de tentoonstelling de oude functie van bijna uitsluitend wandelpark moet worden teruggegeven, dan